

[Dohrmann]

som bl.a. skulle overtage afhøringerne vedrørende asylansøgninger og familiesammenføringsager. Direktoratet for udlændinge fik på grundlag af dette 110 personer ansat, heraf 22 jurister.

Trods denne store medarbejderstab har direktoratet ikke opfyldt lovens intentioner om en civil afhøring og sagsbehandling. Direktoratet for udlændinge har i strid med folketingets hensigt vægret sig ved at udføre det arbejde, som var påtænkt, og i stedet nedsat sig som et afgørelsesdepartement uden nogen egentlig sagsbehandling. I sommeren 1984 oprettede man i al stilhed den centrale politiafdeling til afløsning af det nedlagte fremmedpoliti. Selve navneforandringen havde kun til opgave at undgå at støde folketinget, som troede, at sagerne nu blev behandlet af et civilt organ.

I dag er det således, at hvis en udlænding henvender sig personligt hos direktoratet for udlændinge, så bliver pågældende henvist til den centrale politiafdeling eller til kriminalpolitiet ude i de 54 politikredse. Ordningen bevirker, at 110 ansatte i direktoratet skal kontrollere, hvad 60 politifolk laver. Det betyder samtidig, at man får en urimelig lang sagsbehandling i asylsagerne, inden de når frem til flygtningenævnet. Følgevirkningen kan blive, at Tyrkiet med rette kan nægte at tage iranske flygtninge retur, hvis de bliver udvist af Danmark, fordi et ophold under sagsbehandlingen på 6-7 måneder i Danmark internationalt kan sidestilles med en given opholdstilladelse. Den urimelig lange sagsbehandling betyder, at Danmark kun kan udvise flygtninge til deres hjemland.

Svar (12/3 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved finansudvalgets tilslutning af 26. oktober 1983 godkendtes de bevillingsmæssige forudsætninger for oprettelsen af direktoratet for udlændinge i henhold til udlændingeloven fra 1983.

Direktoratet for udlændinge blev i den forbindelse normeret med 68 stillinger til brug for afgørelse af de til direktoratet henlagte udlændingesager. Samtidig nedlagdes en række stillinger inden for politiet.

Omkring halvdelen af stillingerne i det oprindelige tilsynet med udlændinge, det vil især sige kriminalpolitistillingerne, forblev i

rigspolitechefens regie. Det gælder blandt andet en bistandsafdeling for undersøgelse i udlændingesager, herunder især flygtningesager.

Ud over nogle mindre justeringer blev normativet for direktoratet for udlændinge først udvidet med 33 stillinger ved finansudvalgets godkendelse af 28. november 1984. På samme tidspunkt tilførtes den under rigspolitechefen sorterende centrale politiafdeling også yderligere ressourcer til foretagelse af afhøringer m.v. i flygtningesager.

Direktoratet for udlændinges og den centrale politiafdelings arbejde udføres i overensstemmelse med og inden for de rammer, som bevillingsmyndighederne har fastlagt. Det er således direktoratet, der udfører den civile sagsbehandling. Politiet bistår alene med undersøgelse af sagerne, herunder afhøring af asylansøgere.

Den skete udvidelse af normativet i slutningen af 1984 skal ses i sammenhæng med den voldsomme stigning i antallet af flygtningesager, som det er af afgørende betydning bliver afgjort så hurtigt som muligt.

Spm. nr. S 825

Til *justitsministeren* (1/3 85) af:

Dohrmann (FP):

»Med hvilken lovhjemmel har ministeren to gange desavoueret flygtningenævnets afgørelser og tilsidesat udlændingelovens bestemmelser ved at udsætte udvisningen af to iranske statsborgere på ubestemt tid?«

Begrundelse

I henhold til udlændingelovens § 53, stk. 2, pkt. 1, afgør flygtningenævnet klager vedrørende nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens §§ 7 og 8, dvs. konventionsflygtninge, de facto-flygtninge og kvotaflygtninge. I henhold til § 56, stk. 4, er flygtningenævnets afgørelser endelige og er at sidestille med en domstolsafgørelse. Denne helt skarpe adskillelse mellem justitsministerens administrative ressource og flygtningenævnets, fremhæves i lovens § 46, stk. 2, hvor loven siger: »Direktoratets afgørelser kan, bortset fra de i § 53 nævnte afgørelser, påklages til justitsministeren.« Denne klare adskillelse er fremhævet i betænkning nr. 968 af